

Valoro molt més això que les dures setmanes d'entrenament".

"El meu major mèrit ha estat la constància"

D'esperit jove i emprenedor, se sent com a peix a l'aigua entre jugadors més joves. Els quaranta no li pesen ni en els partits, ni en els entrenaments, ni a l'hora de lliurar-se a les reserves d'una nit de copes amb els companys de l'equip. "Crec que el meu major mèrit ha estat la constància, haver pogut resistir vint-i-dos anys al màxim nivell. Quina és la relació que mantinc amb els més joves? Penso que molt bona. Em vaig adaptant als que pugen, de moment, força bé"- i quan diu això, en els seus llavis es dibuixa un mig somriure.

Quan li preguntem quin pensa que és el moment idoni per retirar-se en un jugador, contesta: "Penso que tres són els factors que han d'empènyer a un jugador a fer-ho: veure que ja no es compta amb ell, haver arribat físicament als límits de les teves possibilitats o viure únicament de derrotes, fet que acaba per enfonsar-te". I en referència a la seva pròpia retirada, ens diu: "Crec que la meua retirada s'albirarà d'aquí a un any aproximadament. El meu desgast físic serà essencial a l'hora de plantejar-m'ho, però també tinc clar que vull fer altres coses".

De cop deixa anar un "hòstia" espontani quan deixem enrera els quaranta i ens interessem per un

Txitxi adolescent. "Mira, de la meua època d'infant no tinc gaire bons records. Anava a la típica escola religiosa de germans, amb una disciplina molt fèrria i on el ritual odiós de les misses, passar llista i altres coses eren el pa de cada dia. Fou una etapa de gran repressió interior. A en Franco, només el ressucitaria per matar-lo immediatament. O potser no, que encara se m'escaparia! -diu rient-. Però la meua adolescència a l'institut fou genial. Coincidí amb la meua etapa com a jugador juvenil de bàsquet i en tinc, de veritat, molts bons records. A vegades, són nostàlgics. Vaig escapar com de l'opressió, vaig fer nous amics, m'ho vaig passar de conya. Sempre relaciono aquests anys amb grups musicals que aleshores estaven de moda, amb algunes cançons...ara us ensenyo els compactes".

I d'una revolada s'aixeca, desapareix uns minuts i torna amb quatre o cinc CD's entre els braços: "Mireu, formen part de la meua època cumbayà. Els Jethro Tull, en Cat Stevens, els Rolling, Jim Morrison i, com no, els Beatles. Vaig anar, fins i tot, a Eivissa a veure Lou Reed i en Bob Marley. Fou genial, genial!-torna a riure.

"Sóc tímid, molt tímid"

En el tema de lligar, ens confessa que sort en tingué del bàsquet. "A mi, aquestes coses sempre m'han costat molt. Jo sóc tímid, molt tímid. És cert que el fet de jugar a bàsquet em va obrir moltes portes. Així va ser com vaig

conèixer la meua dona, la Candi, que jugava a l'equip del Cerdanyola".

I les primeres peles, Txitxi? "Les primeres peles les vaig guanyar treballant un estiu a Ripollet, en una empresa on fèiem aquells pots de detergent "Colon" tan immensos. El meu pare em va dir: "Joan, aquest estiu treballaràs". I tant que vaig treballar!". Aquell fou el Txitxi de currelo que no parava a casa, sempre amunt i avall, del pavelló a l'institut. "Són records molt macos que he anat emmagatzemant"-explica.

Ara, Joan Creus és pare de família. Amb la seva esposa, la Candi, han tingut dos fills: una nena de tretze anys i un nen de cinc. Quan en parla, una vena d'orgull omple les seves paraules. Hem tocat fons: "Als meus fills, els dedico molta part del temps de què disposo. M'agrada anar-los a buscar a l'escola, portar-los amunt i avall, emportar-me'ls amb bici...fer de pare". I a continuació exclama: "Que com porto el fet de ser un pare famós?- es marca un parèntesi i torna a riure-. Mai m'ha suposat cap problema. Em puc passejar tranquil·lament pel carrer i com si res. Em faria molt mal si em traguessin aquesta llibertat. No sóc cap heroi. I de cara als nens...la meua filla ho porta molt bé. El meu fill també, tot i que a vegades es fa una mica el xuleta... però res de l'altre món".

I què en pensa de l'èxit, Txitxi Creus? "Per a mi sempre ha estat momentani: tens un cop de sort i en aquell moment és important. I aquí s'acaba. Però no ha fet variar ni gota el meu estil de vida. Sóc el mateix que fa vint anys".